

1. Marcella Baete: 'Ze zeggen dat ik gek ben' Uitgeverij EPO /De Geus, Berchem, Breda 1992. ISBN 9064456100 Zie ook: www.degeus.nl (Geestelijke gezondheidszorg/ Psychiatrie/ Medepatiënten/ ED)

2. Marcella Baete: 'Ha ge zijt daar' Uitgeverij The House of Books, Antwerpen- Vianen 2003 I SBN 9789044308648 (Ouderenzorg/ Ziekte van Alzheimer/ Dementie/ Emoties/PO) Zie ook: www.thehouseofbooks.com

3. Marcella Baete: 'Ik ga dood aan jou' Uitgeverij The House of Books, Antwerpen- Vianen 2004 ISBN 9789044311563 Zie ook: www.thehouseofbooks.com (Geestelijke gezondheidszorg/ Rouwverwerking/ Emoties/ED)

4. Marcella Baete: 'Later is voorbij' Uitgeverij EPO /De Geus, Berchem, Breda 2008. ISBN 90644510539 Zie ook: www.degeus.nl (Ouderdom/ Aftakeling/ED)

Soort boeken /Ziekte/Stijl:

Ad 1: Autobiografische debuutroman waarin Marcella Baete als vorm van psychotherapie terugkijkt op haar jeugd. Het boek is geschreven als therapie om herinneringen aan het verblijf in een psychiatrische kliniek van zich af te schrijven. <http://users.skynet.be/marcella.baete/bibliographie.html> Debuutroman: zéér, zéér autobiografisch. Over hoe het hoofdpersonage gek werd verklaard en daarvoor nog betaald werd ook. De lezer vindt er zelfs een kousenpatroon in. Een korte inhoud is moeilijk te geven: men moet het boek lezen... Cynisch, grappig, ontroerend tegelijk. Geschreven in een tijdsperiode van 6 weken. De cover is van Egon Schiele: 'De Boosaardige.'

Ad 2: Cover tekst 'Eind 2002 overleed de vader van schrijfster Marcella Baete. Tijdens de laatste jaren van zijn leven bezocht ze haar vader eerst in het 'home' waar hij verbleef, later in de diverse ziekenhuizen waar hij tenslotte stierf aan de ziekte van Alzheimer. Tijdens en na haar bezoeken probeerde de auteur niet alleen haar eigen gevoelens te verwoorden, maar ook de gedachten van haar vader te reconstrueren. Zo werd Ha, ge zijt daar een indringend portret van twee individuen die op zoek gaan naar hun verleden en naar elkaar.'

Ad 3: Cover tekst 'Janna is in rouw: haar man Dieudonné is overleden. Twintig gelukkige jaren heeft ze met hem beleefd en nu moet ze proberen aan haar leven opnieuw zin te geven. Dat is niet makkelijk. Vooral omdat ze ontdekt dat haar man nog een kind heeft uit een vroegere relatie, een kind dat hij altijd voor haar verzwegen heeft, én omdat haar dochter haar vertelt dat ze lesbisch is. Die gebeurtenissen veroorzaken verwarde gevoelens waar Janna niet direct raad mee weet. Ze gaat op zoek naar de zoon van Dieudonné en vooral naar een houvast in haar leven.'

Ad 4: Coverttekst 'Ouderdom komt met gebreken, zegt het spreekwoord. Niemand zal dat ontkennen. Maar wie ouderdom als een aftakelingsproces wil definiëren, is bij schrijfster Marcella Baete aan het verkeerde adres. In *Later is voorbij* neemt ze haar eigen leven als uitgangspunt. Strijdlustig en met grote realiteitszin legt ze de nadruk op de waarde en de zin van het ouder worden. 'Ouderdom is de laatste fase in ons leven en heeft een eigen

gezicht, een eigen sfeer en karakter, eigen vreugden en noden. Oud worden is een net zo'n heilige opgave als jong zijn.' De ongemakken relativeert Marcella Baete met het wapen van de onderkoelde humor.

Haar engagement en haar indringende stijl zijn de rode draad in haar werk.

Over de schrijfster:

De Belgische schrijfster Marcella Baete (1939) was twee keer getrouwd kreeg vier kinderen en adopteerde er twee en van vier kinderen was ze stiefmoeder. Ze werkte jarenlang als onderwijzeres zedenleer. Zij had een turbulent leven, was een periode alcoholiste, dakloos, zwerfster, overleefde zware ongevallen, kreeg een nekbreuk en CVS en woont nu samen met partner Désiré in Gent. Ze debuteerde met het boek *Ze zeggen dat ik gek ben* op 52-jarige leeftijd.

Zie ook: <http://users.skynet.be/marcella.baete/wiebenik.html> : 'Tot slot nog dit: ik verhuisde 66 keer, dakloosheid niet meegerekend. Dat is tien keer meer dan Toon Hermans. Het was of ik een heel leven heb gezworven, door mijn huizen heen. Elk boek werd in een andere woning geschreven! Toch meen ik nu mijn stek gevonden te hebben, dicht bij het centrum van Gent aan het Sluizeken. Ik woon dichtbij Brusselmans. Mocht u me lezen en u wilt uw mening kwijt mail me! Ook als het negatief is. Een schrijver kan veel leren van de lezers.'

Citaten:

Ad 1: 'Zelfmoordenaars, mislukkingen, alcoholiekers en andere verslaafden, anorexiapatiënten, eenzamen en manisch-depressievelingen, het liep er al door elkaar in een vreemde kudde en in eigen wanhoop. Ik dwaalde die vreemde nieuwe wereld af, waar de muren en de monden zwegen over schreeuwend onrecht. Waar de bedden te streng opgemaakt werden. Ik moest niet meer lopen langs de straten, van welke stad ook, om te vinden wat ik zocht. Stront. Stront aan de kikker (...)'

Ad 4: 'Vanmorgen heeft een hoektand mijn mond verlaten toen ik op de korst van mijn boterham beet. Ik stop hem in een klein, ijzeren doosje: het is de eerste tand die overlijdt. () Als ik met het doosje schud, maakt het een vrolijk geluid, uit vreugde omdat de tand nu rusten mag na een leven van noeste arbeid. Ik vrees dat als men mij en mijn tanden in mijn kist zal schudden het zeker geen vrolijk geluid wordt.'

Recensies/Extra:

Ad 1: Biblion recensie, J.A.M. Smallegange-Kornet: 'Zeer direct geschreven autobiografisch debuut. Als therapie, om herinneringen aan een verblijf in een psychiatrische kliniek van zich af te schrijven. In beeldende taal, origineel taalgebruik en met veel humor, vaak flash-backs en soms ook gedichten. Een sterk karakter van een vrouw die door opvoeding en omstandigheden veel alleen heeft moeten verwerken, en veel alleen is geweest.(...)'

Ad 2: R. Bomers-Op de Macks: 'Eind 2002 overleed de vader van de schrijfster aan de ziekte van Alzheimer. Zij bezocht hem regelmatig en probeerde zijn gedachten te verwoorden en ook haar eigen gevoelens. Zo werd dit boek een monumentje voor een dode vader maar ook een portret van twee mensen op zoek naar hun verleden en naar

elkaar. Het verhaal is in de gij-vorm op z'n Vlaams geschreven, ingedeeld in hoofdstukken waarbij de interpunctie en soms het ontbreken daarvan aandacht verdient. Het verhaal is doortrokken van een liefdevolle tederheid en boeit tot het eind.(...).'

Ad 3: T. van Oirschot-Sparla: 'Een man overlijdt, door een ongeluk, plotseling en de vrouw met wie hij lang gelukkig is getrouwd, blijft achter. Min of meer alleen, want haar (lesbische) dochter woont al lang niet meer thuis. Het verhaal handelt over haar manier van rouwverwerken. Haar overleden man blijft het middelpunt van haar bestaan. Maar zij ontdekt, totaal onverwacht, dat er geheimen waren in zijn leven en dat kwetst haar nogal. Ze wil haar leven graag opnieuw inrichten, begint aan een nieuwe relatie, maar nee, dat is het tenslotte toch niet. Alhoewel het boek een roman is, lijkt het erop dat de auteur van heel dichtbij een dergelijk gebeuren heeft meegemaakt. Een dergelijk verhaal, op deze manier geschreven, kan heel wat meer hulpverlening geven aan nabestaanden dan menige 'studie' over een onderwerp als dit. Normale druk.'

Ad 4 : Dr. Theo Hoogbergen: 'In ruim veertig korte hoofdstukjes beschrijft de auteur het verschijnsel van het oud zijn. Ze doet dat afwisselend met ruim twintig stukjes over een 'ze', de feitelijke hoofdpersoon van 68 jaar. Dat zijn eigenlijk korte interviewtjes, waarin de Vlaamse auteur (1939) haar hoofdpersoon laat terugkijken op een wel heel bewogen leven met alcoholproblemen, armoede en echtscheidingen. Autobiografische elementen spelen een duidelijke rol. Dat 'vroeger' komt in de andere twintig hoofdstukjes voortdurend terug met de reacties van haar veel jongere omgeving, die haar in allerlei omstandigheden herinnert aan het feit dat ze oud is. Er is sprake van verbouwereerdheid over zoveel veranderingen, verbittering en spijt. De constatering dat oud worden associaties oproept met sleets en kinds, als vervanging voor dement, is de ene kant. Verworven wijsheid en ervaring de andere. Oud worden heet zelfs eenzelfde heilige opgave als jong zijn. De ongemakken worden gerelativeerd. Bij de pakken neerzitten is er niet bij. 'Haar ogen zijn van een versleten soort blauw, precies of de tijd haar kleur heeft aangelengd'. (...).'

`Het probleem van oud worden is dat je eigenlijk jong blijft. Dat heb ik niet gezegd, maar Oscar Wilde.' Marcella Baete

`Een nieuwe vrouwelijke Boon' NRC Handelsblad

`Rauw en hartverscheurend' Libelle